Слово за днес

#1035—Изгубени

Често ние, като християни, седмица след седмица, ден след ден, понякога дори година след година вървим с мисълта, че духовният ни живот е достатъчно силен да ни поддържа. Миналата седмица говорихме за устояването и как Бог ни обещава да бъде с нас, когато времената станат изключително трудни и обстоятелствата са такива, че едва издържаме под тях. Искам да осъзнаете, че е важно да разберем, че в този живот ще ни се случват лоши неща. Все още сме в греховен свят и тук на земята може да имаме всякакви трудности. Хора могат да ни навредят. Може да претърпим инциденти, болести и какви ли не трудности, които се случват от тази страна на небето. Животът не е лесен и става сложно.

И така, ние би трябвало да сме подготвени. Трябва да сме заредени с вяра в живота, в ума, в сърцето, дори в тялото си, така да се каже, за да сме подготвени да се справим с всичко, което се изправи на пътя ни, защото Бог ни е екипирал.

Светите Писания ни казват, че можем да облечем бойни доспехи, шлема на спасението, меча на духа, имаме всички тези благословения, които Бог ни е осигурил. Имаме дара на молитвата. Намирам, че дарът на молитвата е една от най-недостатъчно използваните привилегии, които ние, като християни, имаме. Само си представете възможността, която Бог ни предоставя. Всеки миг от всеки ден можем да се обръщаме към Него и да разговаряме с Него. Можем да идваме при Него с молбите и нуждите си. Но представете си, че карате кола и ви предстои да прекосите пустиня, не би ли било глупаво да не спрете да заредите догоре резервоара с бензин, за да можете да я прекосите? Не би ли било глупаво да погледнете брояча и да кажете, че понеже имате четвърт пълен резервоар, той вероятно ще ви стигне и да решите да рискувате. Да тръгнете през пустинята с недостатъчно запаси от бензин—колко неразумно. Това е нелогично. Би трябвало да се подготвите.

Същото е и с духовния ви живот. Необходимо е да работите, например, за да изкарате пари и да си купите храна. Необходимо е да си осигурите място, където да спите. Необходимо е да имате цели в живота си, за да можете да сте готови, когато ви връхлети

нещо неочаквано. Така е и в духовната област. Бъдете силни, бъдете твърди, бъдете лидери в Божието царство, а не просто последователи, който се влачат наоколо. Ясно е, че дори и слабата вяра е угодна на Бога. Бог иска да бъдете Негово дете, но Той ще се радва, ако станете по-силни, по-дръзновени и по-смели, за да може да ви употребява в Своето царство да бъдете свидетели пред другите хора, да говорите за Исус. От действията, думите и начина ви на живот ще се вижда, че сте Божие дете и че растете и съзрявате. Често християните просто карат, като едва преживяват и когато някой проблем ги връхлети—развод, катастрофа или трайна болест, която е фатална за живота им, изведнъж се почувстват поразени и смазани.

Опитвам се да кажа, че трябва да се подготвяме за това. Да ставаме по-силни—все по-силни с всеки изминал ден. Ако не сте по-близо до Господа тази година, отколкото сте били миналата, значи нещо не е както трябва, нещо куца. Би трябвало да напредвате и да съзрявате. Би трябвало да четете Божието слово повече и да го разбирате по-добре. Би трябвало да се молите повече, да сте с постоянното съзнание за факта, че Бог е с вас и че очаква да ставате все по-зрели, когато посрещате проблемите на деня.

Вярвам, че това е важно, защото е възможно да се случат неща, които да ви смаят, така да се каже. С Божието присъствие в живота ви, като се обърнете към Него, съзрявате и растете в Него, търсите Неговата помощ и Го молите да ви прибави благоволение, повече сила и допълнителна вяра, можете да сте уверени, че ще успеете да се справите.

Едно от нещата, които могат да ни помогнат да осъзнаем това, е като разгледаме Лука 15. В тази глава се разказва по какъв начин Бог говори за изгубените. Един от примерите в началото на главата е за изгубената овца. Този пастор има стадо, което е на полето и овцете пасат, хранят се и растат. Идва време да им се приготви кошара, безопасно място, където овцете да пренощуват. Може да е на някой склон или край поток, за да могат овцете да пият. Овцете са много нервни и трябва да бъдат укротени, да утихнат, за да могат да пият спокойно, без да се вълнуват, и така, овчарят ги преброява и установява, че една овца липсва. Взема стадото и го предава на друг овчар, вероятно негов приятел, който е на друг склон наблизо. Закарва там стадото и му казва: Погрижи се за тях, имах 100 овце, а сега са само 99, така че една се е изгубила. Отивам да намери изгубената овца, затова, ще се погрижиш ли за тези, останалите, вместо мен?

Историята всъщност ни разказва, че в библейски времена по поляните е имало толкова много овчари, че те са си помагали един на друг по този начин и когато вечерта са слизали в града, е имало заделена една голяма обща област, където можели да идват различни стада. Не е било нужно да се притесняват, че стадата щели да се размесят, защото си спомняте, че писанието съвсем ясно казва, че овцете от всяко стадо познавали гласа на своя овчар, и когато приключвали с работата си или с пазаруването си, или каквото и да са правели, те се връщали в тази голяма кошара, заставали са на входа и просто са повиквали овцете от стадото си, и овцете, които познавали своя пастир, идвали и се отделяли от останалите овце. И потегляли отново като своето малко стадо.

И така, не бива да се учудвате на това, което правели. Овцете били откарани в градчето да чакат, а пастирът отишъл да търси сред храстите и дърветата и по скалистите хълмове и накрая намерил тази овца. Сложил я на рамене и я понесъл. На връщане овцата си почивала на гърба на пастира, а предните и задните й крака стърчели през рамене му— през едното рамо предните, през другото - задните. Той придържал краката й, така че носел овцата на гръб. И когато в селото, където били известени и се молели, и искали Божието благословение тази малка овца да бъде намерена, при вида на овчаря, който се завръщал, се радвали и вдигали празненство. Било чудесно, че пастирът бил намерил своята изгубена овца и успял да я спаси и да я върне жива и здрава.

В Лука 15 имате още една история, за жена, която имала десет сребърника. Макар, че знаем малко за тези сребърници - често те били нанизвани на огърлица. Те се давали на момиче, когато се омъжвало, това било като семейна ценност. Сребърникът се равнявал на близо една дневна надница, така че бил ценен, и тази жена загубила една от монетите си. Имала десет и загубила една. Тя била достатъчно ценна, че да тръгне да я търси, в техните къщурки, в малките им домове по земята имало разпръсната слама, понякога и тръстика, за да стане настилката по-плътна, по-издръжлива. И тази монета някак си се изгубила, вероятно паднала между стъблата или сламата, и може би жената е трябвало да измете и да почисти всичко, за да стигне до пода и да провери къде е монетата. Много я търсила и изведнъж я намира – каква радост! „Ето, намерих монетата, която беше изгубена," организирала празненство, поканила съседките: „Хайде да пийнем по чаша чай с курабийки. Намерих монетата, която бях изгубила, ето я, сега искам да се повеселим."

Бог използва тези илюстрации, за да могат всички Негови хора да осъзнаят, че тези примери означават, че хората са изгубени и не са спасени! В този свят има хора, които не познават Христос. В този свят има хора, които все още имат греховете си, понеже не са били опростени чрез Исус, и Бог иска да ги ценим, да бъдат за нас толкова важни, че да тръгнем да ги намерим, да ги потърсим и да им помогнем да намерят Исус, защото когато изгубените бъдат намерени, те могат да бъдат спасени. Христос им прощава. Христос отнема греховете им и им дава дара на вечния живот.

Приятели, търсете изгубените. Всеки роднина, приятел, съсед, всеки човек и им кажете за Исус. Кажете им, че Исус ги обича и им прощава, че Исус умря за тях и че е обещал вечен живот, ако дойдат при Него, приемат Го като техен личен Спасител и Му се доверят за тяхното спасение.